

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12956/2025
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Ђурица, председника већа, Јасминке Обућина и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца малолетне АА и малолетне ББ, из ..., које заступа законска заступница, мајка ВВ из ..., чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат у ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Милена Јефтић, адвокат у ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 237/25 од 28.05.2025. године и пресуде Основног суда у Руми П2 350/23 од 10.03.2025. године, у седници већа одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Основног суда у Руми П2 350/23 од 10.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 237/25 од 28.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П2 350/23 од 10.03.2025. године, измењена је одлука о доприносу за издржавање, која је садржана у пресуди Основног суда у Руми П2 324/16 од 14.10.2016. године, обавезан је тужени да на име доприноса за издржавање малолетне АА месечно плаћа износ од 21.000,00 динара, а за издржавање малолетне ББ износ од 19.000,00 динара, укупно 40.000,00 динара, најкасније до 05-ог у месецу за текући месец, почев од 15.12.2023. године па убудуће док за то постоје законски услови или се пресуда не измени. Обавезан је тужени да на доспеле неисплаћене износе алиментације плати законску затезну камату од дана доспелости сваког појединачног месечног износа па до коначне исплате. Обавезан је тужени да законској заступници малолетних тужила ВВ, надокнади трошкове парничног поступка у износу од 155.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 237/25 од 28.05.2025. године, жалба туженог је делимично одбијена, делимично усвојена, па је пресуда Основног суда у Руми П2 350/23 од 10.03.2025. године у побијаном делу одлуке о издржавању потврђена, док је одлука о трошковима парничног поступка укинута и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Тужени је изјавио ревизију против обе нижестепене одлуке, због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом (члан 374. став 1. ЗПП).

Врховни суд је испитао побијане пресуде у границама одредбе члана 403. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) и нашао да ревизија туженог изјављена против првостепене одлуке Основног суда у Руми П2 350/23 од 10.03.2025. године није дозвољена, а да ревизија туженог изјављена против одлуке Апелационог суда у Новом Саду Гж2 237/25 од 28.05.2025. године није основана.

Чланом 403. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да против правноснажне пресуде донете у другом степену странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде. Из наведеног произилази да се против првостепене одлуке не може изјавити ревизија, због чега је применом наведене и одредбе члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП одлучено као у ставу I изреке ове одлуке.

Ревизију туженог изјављену против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 237/25 од 28.05.2025. године Врховни суд је испитао у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом туженог се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка, које би могле бити разлог за изјављивање ревизије по одредби члана 407. ЗПП. Битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се посредно позива ревидент, није ревизијски разлог прописан одредбом члана 407. став 1. ЗПП. Такође оспоравање утврђеног чињеничног стања не представља дозвољен ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, након развода брака са мајком малолетних тужиља, ВВ тужени је пресудом Основног суда у Руми П2 324/16 од 14.10.2016. године обавезан да на име издржавања заједничке деце, малолетне АА, рођене ..2009. године и малолетне ББ, рођене ...2011. године, плаћа месечне износе од по 11.000,00 динара.

Малолетне тужиље живе са мајком, исто као у време ранијег пресуђења, у Мајка малолетних тужиља има трошкове закупнине стана у износу од 180 евра месечно, рачуни су током зиме од 17. 000,00 динара до 19.000,00 динара, за књиге за школу за текућу школску годину платила је 10.000,00 динара за старију ћерку и 8.000,00 динара за млађу ћерку, за храну издваја месечно око 24.000,00 динара, за патике од 6.000,00-7.000,00 динара, за шминку за старију ћерку и козметику износ од 2.000,00-3.000,00 динара месечно. Поред наведених износа, издваја за школски прибор 5.000,00-6.000,00 динара, на име издатака за рођендане око 10.000,00 динара по рођендану, а када деца иду код другова на рођендан око 1.000,00 динара по рођендану, при чему деца одлазе на два до три рођендана сваког месеца. За маркицу за превоз за старију ћерку издваја 6.000,00 динара месечно. Када се деца разболе, мајка купује лекове, што плаћа око 3.000,00 динара, колико даје месечно и за ужину. Старија ћерка болује од епилепсије, одлазила је на контроле у Тиршову два пута годишње, а сада иде

једном годишње, због чега за лекове даје 400,00 – 500,00 динара месечно, као и путне трошкове ради одласка на контролу, те месечно издваја и 2.000,00-3.000,00 динара за хемију, хигијену. Малолетне тужиле такође користе интернет и кабловску телевизију коју плаћа око 2.000,00 динара месечно. Мајка малолетних тужила остварује месечну зараду од 120.000,00 динара.

Тужени месечно од изнајмљивања магацина има приход од 250 евра, отворио је кафић у ..., купио је стамбену зграду у изградњи коју завршава и власник је аутосервиса.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови закључују да су се промениле околности у односу на време када је донета пресуда Основног суда у Руми П2 324/16 од 14.10.2016. године, на тај начин што су се потребе малолетних тужила повећале, а имајући у виду и протек времена од ранијег пресуђења до сада. Малолетне тужиле су сада старије и њихове потребе су битно веће него у периоду ранијег пресуђења, што је последица и општег повећања трошкова живота. У конкретном случају, реч је о малолетној деци доброг општег здравственог стања, с тим што малолетна АА болује од епилепсије, што захтева додатно трошкове поводом куповине лекова, као и трошкове путовања на контроле у Београд.

Радна способност туженог није умањена, не болује од болести који умањују његову могућност радног ангажовања.

Насупрот ревизијским наводима, правилно су нижестепени судови закључили да су наступиле околности из члана 164. Породичног закона за измену одлуке о издржавању у односу на малолетне тужиле. Потребе мал.тужила цењене кроз неопходне издатке за гардеробу, уџбенике, исхрану, опште трошкове живота, имајући у виду и здравствено стање старије ћерке АА и могућности туженог, дужника издржавања, утврђене су сагласно члану 160. Породичног закона. При одлучивању судови су имали у виду све околности на које указује ревидент и то висину зараде и друга имовинска права и приходе, као и расходе и потребе туженог. Издржавање деце је првенствено обавеза родитеља по члану 73. Породичног закона. Ту обавезу по члану 78. став 3. Породичног закона има и родитељ који не врши родитељско право. Према члану 155. став 2. Породичног закона деца имају право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26. године живота. Стога неосновано тужилац оспорава правилност примене материјалног права у делу одлучивања о висини његовог доприноса издржавању малолетних тужила.

По оцени Врховног суда износи на које је побијаном пресудом тужени обавезан су адекватни да допринесу задовољењу потреба малолетне деце и да им се омогући ниво животног стандарда какав тужени као дужник издржавања ужива, а да при том не доведе у питање егзистенцију туженог. Ово имајући у виду утврђене месечне потребе малолетне деце, минималну суму издржавања која се користи као коректив приликом одређивања потреба примаоца издржавања, висину прихода и расхода дужника издржавања, као и чињеницу да је тужени здрав, радно ангажован, да нема других лица које је дужан да издржава, да има месечни приход од изнајмљивања магацина од 250 евра, да је отворио кафић у ..., да је купио стамбену зграду у изградњи коју завршава и да је власник аутосервиса, због чега има могућност да остварује већу зараду и доприноси издржавању деце на начин који задовољава њихове финансијске

потребе. Удовољење захтева у мањем износу од досуђеног не би било у складу са критеријумима прописаним Породичним законом, па је правилно утврђена потреба деце на месечном нивоу и могућност туженог као дужника издржавања.

На основу изнетог, Врховни суд је одбио ревизију туженог као неосновану и применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Ђурица,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић